

GJYKATA EVROPIANE E TË DREJTAVE TË NJERIUT
SEKSIONI I TRETË

ÇËSHTJA MANJANI KUNDËR SHQIPËRISË
(Kërkesa nr. 32283/23)

VENDIM

Neni 8 • Jeta private • Refuzim joproporcional i pranimi të kërkesit në Shkollën e Magjistraturës për formim si prokuror për shkak të një dënimi ndaj tij si i mitur për vjedhje për të cilin ai ishte rehabilituar ligjërisht • Neni 8 i zbatueshëm duke ndjekur si qasjet e bazuara në arsye ashtu edhe ato të bazuara në pasoja • Ndalimi absolut dhe i përhershëm i pranimi pati një ndikim të qartë dhe serioz në zgjedhjen personale të kërkesit, në lidhje me mënyrën se si ai dëshironte të ndiqte jetën e tij profesionale dhe private, të formonte identitetin e tij shoqëror dhe të zhvillonte marrëdhënie me të tjerët • Mosmarrja në konsideratë e moshës së kërkesit në kohën e veprës penale dhe vëmendje e pamjaftueshme ndaj rrethanave përkatëse • Masa e kontestuar e vendosur në një fazë të hershme të jetës së tij profesionale me një efekt të rëndësishëm në aspektin e kohëzgjatjes së saj • Moskryerja e një vlerësimi të plotë dhe mjaftueshëm të individualizuar të situatës personale të kërkesit.

Përgatitur nga Regjistri. Nuk detyron Gjykatën.

STRASBURG
10 mars 2026

Ky vendim do të bëhet përfundimtar sipas rrethanave të parashikuara në nenin 44 § 2 të Konventës. Ai mund të bëhet subjekt i rishikimit redaktues.

Në çështjen Manjani kundër Shqipërisë

Gjykata Evropiane e të Drejtave të Njeriut (Seksioni i Tretë), e mbledhur si një Dhomë e përbërë nga:

Ioannis Ktistakis, Kryetar,

Lətif Hüseyinov,

Darian Pavli,

Úna Ní Raifeartaigh,

Mateja Đurović

Canòlic Mingorance Cairat,

Vasilka Sancin, gjyqtarë

dhe Milan Blaško, regjistrar i Seksionit,

Duke mbajtur në konsideratë:

kërkesën (nr. 32283/23) kundër Republikës së Shqipërisë paraqitur pranë Gjykatës në mbështetje të nenit 34 të Konventës për Mbrojtjen e të Drejtave të Njeriut dhe Lirive Themelore (Konventa), më 21 gusht 2023, nga një shtetas shqiptar, z. Shiqiri Manjani (kërkesi);

vendimin për të njoftuar qeverinë shqiptare (qeveria) për ankesën në lidhje me vendimin për të mos pranuar kërkesin në Shkollën e Magjistraturës për shkak të një *spent juvenile conviction*, dhe për të deklaruar të papranueshme pjesën tjetër të kërkesës;

vërejtjet e palëve;

Pasi diskutoi me dyer të mbyllura, më 10 shkurt 2026,

Shpall vendimin e mëposhtëm, që u miratua në të njëjtën datë:

HYRJE

1. Çështja ka të bëjë me refuzimin e pranimit të kërkesit në Shkollën e Magjistraturës për formim si prokuror për shkak të një dënimi për vjedhje të kryer kur ai ishte i mitur, për të cilin më pas ishte rehabilituar ligjërisht.

FAKTET

2. Kërkuesi ka lindur në vitin 1991 dhe jeton në Pogradec. Ai u përfaqësua nga z. E. Yzeiraj, një avokat që ushtron profesionin në Tiranë.

3. Qeveria u përfaqësua nga z. O. Moçka, Avokat i Përgjithshëm i Shtetit.

4. Faktet e çështjes mund të përmbledhen si më poshtë.

I. REFUZIMI PËR T’U PRANUAR NË SHKOLLËN E MAGJISTRATURËS

5. Në muajin shkurt të vitit 2020, kërkuesi aplikoi për t’u pranuar në programin trevjeçar të formimit fillestar për magjistratë (profili prokuror) në Shkollën e Magjistraturës për vitin akademik 2020–2021. Në aplikimin e tij, kërkuesi deklaroi se në vitin 2006, në moshën 15-vjeçare, ishte dënuar për vjedhje, se ishte zbatuar një dënim me kusht, dhe se ishte rehabilituar që nga 1 dhjetori 2014. Ai, gjithashtu, paraqiti një certifikatë nga Drejtoria e Përgjithshme e Burgjeve (Ministria e Drejtësisë) e datës 29 maj 2017, e cila tregonte dënimin e tij të vitit 2006 dhe deklaronte se ai ishte rehabilituar sipas nenit 69 të Kodit Penal. Pas një vlerësimi paraprak, ai u përfshi në listën e kandidatëve që përmbushnin kriteret e pranimit për programin, e cila u miratua nga Këshilli i Lartë i Prokurorisë (KLP). Ai e kaloi provimin e pranimit. Si pjesë e procesit të pranimit, KLP-ja më pas kreu një verifikim të pasurive të tij dhe kontrole të të dhënave. Kërkuesi paraqiti përsëri informacion në lidhje me dënimin e tij në një formular vetëdeklarimi, në përputhje me Aktin e Dekriminalizimit (shih paragrafin 16 më poshtë).

6. Në një mbledhje plenare të mbajtur më 17 dhjetor 2020, KLP--j vendosi, me shumicë votash (shtatë me dy), se duke pasur parasysh dënimin e tij, kërkuesi nuk e plotësonte kriterin e pranimit sipas nenit 28(d) të Ligjit për Statusin e Gjyqtarëve dhe Prokurorëve (shih paragrafin 14 më poshtë) dhe për këtë arsye nuk duhej të pranohej. KLP-ja deklaroi se dispozita e kontestuar duhej të lexohej në një mënyrë të tillë që të merrte parasysh të gjithë historinë kriminale të një individi, sepse legjislatura kishte shprehur qartë qëllimin e saj për të ndaluar personat me dënime penale të bëheshin pjesë e sistemit gjyqësor. Gjatë diskutimeve të saj, KLP-ja mori në konsideratë, ndër të tjera, projekt-ndryshimet në nenin 28(d) që qarkullonin në atë kohë me idenë e parashikimit që personat me dënim penal – pavarësisht rehabilitimit – nuk do të kualifikoheshin për formimin e magjistratëve. Dy anëtarë të KLP-së nuk ishin dakord, duke deklaruar në mendimin e tyre mospajtues se, sipas nenit 69(b) të Kodit Penal (shih paragrafin 18 më poshtë), kërkuesi konsiderohej se nuk kishte dënime. Duke miratuar dispozitën e kontestuar (që do thotë, nenin 28(d) siç ishte në fuqi në kohën e vendimit të KLP-së), legjislatura kishte hequr fjalën “asnjëherë [i dënuar]” që ishte shfaqur në projekt-propozim dhe nuk kishte përfshirë asnjë dispozitë specifike që do të përjashtonte rehabilitimin.

7. Kërkuesi apeloj kundër vendimit të KLP-së. Më 18 mars 2021, Gjykata Administrative e Apelit, me dy vota pro dhe një kundër, e rrëzoi apelin e tij. Duke iu përgjigjur argumentit të kërkesit se sipas nenit 69(b) të Kodit Penal ai konsiderohej se nuk kishte dënime dhe se për këtë arsye nuk kishte pengesa ligjore për pranimin e tij në Shkollën e Magjistraturës, gjykata deklaroi se neni 28(d) i Ligjit për Statusin e Gjyqtarëve dhe Prokurorëve, duke qenë një ligj i veçantë që rregullon kushtet dhe kriteret për pranimin në atë institucion dhe duke pasur përparësi ndaj dispozitave të tjera ligjore, nuk i referohej një supozimi juridik ose të dhënave penale, por faktit të dënimit, pavarësisht nga rehabilitimi. Në një mendim të veçantë, gjyqtari mospajtues theksoi se, në përputhje me nenin 69 të Kodit Penal mbi rehabilitimin, dënimi i kërkesit ligjërisht nuk ekzistonte më. Për këtë arsye, fakti që ai ishte dënuar nuk binte nën kriterin përjashtues të nenit 28(d) të Ligjit për Statusin e Gjyqtarëve dhe Prokurorëve, sipas një interpretimi të drejtë të asaj dispozite, dhe për këtë arsye nuk kishte pengesa ligjore për pranimin e tij në Shkollën e Magjistraturës.

8. Kërkuesi apeloj kundër vendimit të Gjykatës Administrative të Apelit. Më 17 mars 2022, Gjykata e Lartë e rrëzoi unanimisht apelin e tij, duke deklaruar, ndër të tjera, se dispozita e

kontestuar në nenin 28(d) të Ligjit për Statusin e Gjyqtarëve dhe Prokurorëve ishte e paqartë dhe se kishte pasur probleme gjatë zbatimit të saj. Për këtë arsye, ajo ishte ndryshuar nga organi ligjvënës më 23 mars 2021 (shih paragrafin 14 më poshtë). E ndryshuar, ajo parashikonte në mënyrë të qartë se rehabilitimi nuk do të ishte vendimtar. Duke ndryshuar dispozitën në këtë mënyrë, organi ligjvënës kishte konfirmuar atë që në fakt duhej të ishte nxjerrë nga organet ligjzbatuese edhe para ndryshimit. Problemi që ndryshimi kërkonte të adresonte ishte se rehabilitimi zbatohet në parim pavarësisht se sa e rëndë ishte vepra penale, duke përfshirë edhe veprat penale shumë të rënda. Për këtë arsye, neni 28(d) i Ligjit për Statusin e Gjyqtarëve dhe Prokurorëve, edhe para ndryshimeve të vitit 2021, kishte për qëllim të ndalonte ata të dënuar me vendim të formës së prerë që të hynin në sistemin e drejtësisë, pavarësisht nga rehabilitimi apo nëse dënimi ishte shuar më pas dhe konsiderohej se nuk kishte ekzistuar. Ndalimi kishte për qëllim garantimin e integritetit të kërkuar nga një magjistrat. Vjedhja ishte një vepër e rëndë penale e kryer me dashje, e cila diskreditoi imazhin e një zyrtari publik, veçanërisht të një gjyqtari ose prokurori, për të cilin integriteti nuk ishte thjesht një virtyt, por një domosdoshmëri për të siguruar besimin e publikut në sistemin e drejtësisë. Edhe nëse ndryshimet e vitit 2021 do të kishin qenë të zbatueshme, ato nuk do t'i kishin sjellë përfitime kërkuar për shkak të vetë natyrës së veprës penale të kryer, pavarësisht kalimit të kohës. Këto ndryshime e lidhën ndalimin me natyrën e veprës penale të kryer dhe jo me kushtet dhe rrethanat në të cilat ishte kryer. Prandaj, fakti që kërkuar e kishte kryer veprën penale si i mitur nuk mund të konsiderohej një faktor lehtësues.

9. Kërkuar paraqiti një ankesë kushtetuese. Më 23 mars 2023, Gjykata Kushtetuese, me pesë vota pro dhe një kundër, e rrëzoi ankesën e tij. Ajo deklaroi, në veçanti, se garantimi i integritetit të zyrtarëve publikë përbënte një qëllim legjitim për mbrojtjen e pavarësisë së shtetit, rendit demokratik dhe sigurisë kombëtare. Një ligj mund të kufizonte të drejtën për të ushtruar një profesion duke vendosur kritere të caktuara për të mbrojtur interesin publik. Ligji për Statusin e Gjyqtarëve dhe Prokurorëve kishte për qëllim garantimin e integritetit të kandidatëve për një karrierë si magjistrat (domethënë, një karrierë si gjyqtar ose prokuror). Interpretimi i tij nga gjykatat në rastin e kërkuar nuk dukej arbitrar në kuptimin kushtetues. Prandaj, vendimet gjyqësore nuk kishin shkelur të drejtën e kërkuar për të pasur akses në funksione publike. Për sa i përket shkeljes së pretenduar të së drejtës për jetë private, kërkuar nuk kishte treguar se ndërhyrja ishte e rëndësishme. Përveç një karriere si magjistrat, atij nuk i ishte mohuar qasja në ndonjë funksion ose aktivitet tjetër publik që lidhet me një profesion që mund t'i siguronte atij jetesën përmes punës së ligjshme. Gjithashtu, kalimi i provimit për praninë në Shkollën e Magjistraturës ishte vetëm një hap drejt një karriere si magjistrat, e cila varej nga përfundimi me sukses i programit të formimit dhe procedurave të tjera ligjore që çonin në emërimin si magjistrat. Prandaj, ankesa e tij ishte e pabazuar. Vendimi i Gjykatës Kushtetuese iu dorëzua kërkuar më 26 prill 2023.

10. Gjyqtarja M. Xhaferllari shprehu një mendim mospajtues, duke kritikuar arsyetimin e gjykatave vendase nga perspektiva e së drejtës për një vendim gjyqësor të arsyetuar. Në veçanti, ajo argumentoi se gjykatat e zakonshme kishin injoruar faktin se KLP-ja, në thelb, kishte zbatuar projekt-ndryshimet që qarkullonin në atë kohë, dhe se vetë Gjykata e Lartë kishte krijuar një qasje të prapaveprueshmërisë, duke zbatuar ligjin e ndryshuar pas vendimit të KLP-së. Ajo argumentoi më tej se shumica nuk kishte kryer një ushtrim të duhur balancimi midis interesave konkurruese dhe nuk kishte justifikuar pse ndalimi i pranimin të kërkuar në Shkollën e Magjistraturës ishte proporcional dhe i pajtueshëm me dinjitetin njerëzor, duke pasur parasysh moshën e tij në kohën e veprës penale dhe aftësinë e kufizuar për të kuptuar seriozitetin dhe pasojat e veprimeve të tij. Sipas saj, ishte e nevojshme të merreshin parasysh zhvillimet progresive në sistemin ligjor shqiptar në lidhje me mbrojtjen e të drejtave të fëmijëve, veçanërisht reformat e drejtësisë penale për të mitur të vitit 2017. Këto reforma synonin të siguronin që veprat penale dhe çdo dënim që rrjedh nga to nuk do të kishin pasoja të përvetshme për të miturit, që qasja në të dhënat personale të të miturve në konflikt me ligjin do të kufizohej

ose edhe do të shkatërrohej, dhe që e drejta e tyre për jetë private do të merrte mbrojtje dhe garanci të veçanta. Gjykatat në rastin e kërkesit nuk kishin shpjeguar nëse, dhe mbi çfarë baze, mund të supozohej se kërkesi konsiderohej potencialisht i rrezikshëm ose nëse, në rast se pranohej si magjistrat, ai mund të vepronte në një mënyrë që mund të minonte besimin e publikut në integritetin profesional të magjistratëve.

11. Kërkesi punoi si avokat në sektorin privat përpara se të shërbente, që nga viti 2019, si oficer i policisë gjyqësore në një prokurori.

II. DËNIMI I KËRKUESIT NË VITIN 2006

12. Më 21 nëntor 2006, kërkesi u dënua për vjedhje (neni 134 i Kodit Penal) nga Gjykata e Rrethit Bulqizë dhe u dënua me tetë muaj burgim. U konstatua se në shtator 2006, gjatë një takimi midis babait të kërkesit dhe tre personave të tjerë, përfshirë D., një blerës potencial i tokës që i përkiste babait, kërkesi, në atë periudhë 15 vjeç, u la vetëm në makinën e D. ndërsa të rriturit inspektuan tokën. Në mungesë të tyre, kërkesi hapi kroskotin e makinës, gjeti kartëmonedha me vlerë 1,000,400 lekë dhe i fshehu ato midis mbeturinave afërsisht dhjetë metra larg makinës. Kur u kthye, D. pa se kroskoti i makinës ishte hapur dhe se paratë mungonin. Kërkesi fillimisht mohoi t'i kishte marrë paratë. D. telefonoi policinë. Kur u pyet në stacionin e policisë, kërkesi pranoi se kishte marrë paratë, duke shpjeguar se ishte ndjerë në siklet që ta pranonte këtë gjë më herët përpara të tjerëve. Paratë u morën menjëherë dhe iu kthyen pronarit të tyre.

13. Në dhënien e dënimit, gjykata vuri në dukje se kërkesi kishte pranuar fajësinë e tij, paraqiste një shkallë të ulët rreziku shoqëror dhe se pasojat e veprës penale ishin minimale, duke pasur parasysh që prona i ishte kthyer pronarit të saj, moshën e mitur të kërkesit dhe nivelin e tij të arsimimit. Duke marrë, gjithashtu, parasysh nevojën që kërkesi të vazhdonte shkollimin, gjykata pezulloi ekzekutimin e dënimit për tre vjet burgim sipas nenit 59 të Kodit Penal (shih paragrafin 18 më poshtë). Kërkesi nuk bëri apel dhe vendimi mori formë të prerë më 1 dhjetor 2006.

KORNIZA DHE PRAKTIKA PËRKATËSE LIGJORE

I. LIGJI DHE PRAKTIKA E BRENDSHME

A. Ligji për Statusin e Gjyqtarëve dhe Prokurorëve, dhe legjislacioni përkatës

14. Në periudhën konkrete, neni 28 i Ligjit për Statusin e Gjyqtarëve dhe Prokurorëve (Ligji nr. 96/2016) parashikonte, për sa ka të bëjë me çështjen, si në vijim:

“Neni 28

Kriteret e pranimit në formimin fillestar

Çdo person ka të drejtë të kandidojë në Shkollën e Magjistraturës, për t'u pranuar në formimin fillestar për magjistrat, nëse përmbush njëkohësisht kriteret e mëposhtme:

...

d) [ai se ajo] nuk është dënuar me vendim të formës së prerë për kryerjen e një veprë penale;

...”

Neni 28(d), i ndryshuar me Ligjin nr. 50/2021 të datës 23 mars 2021, parashikon si në vijim:

“... [ai ose ajo] nuk është dënuar me vendim penal të formës së prerë për kryerjen e një veprë penale, që, për shkak të natyrës së veprës së kryer, diskrediton pozitën dhe figurën e gjyqtarit ose prokurorit ose dëmton rëndë besimin e publikut në sistemin gjyqësor, pavarësisht nëse është rehabilituar sipas parashikimeve të Kodit Penal.”.

15. Mungesa e një dënimi përfundimtar për një krim përbën një nga kërkesat e përgjithshme për pranim në shërbimin civil në Shqipëri. Kjo vlen për pozicione të tilla si ndihmës ligjorë në gjykatat e apelit (dhe, që nga ndryshimet në Ligjin për Gjyqësorin, më 23 mars 2021, ata që punojnë në gjykatat e shkallës së parë), këshilltarë ligjorë në Gjykatën e Lartë dhe në Prokurorinë e Përgjithshme dhe Avokatë të Shtetit. Shkolla e Magjistraturës ofron formim fillestar profesional të detyrueshëm për kandidatët për këto pozicione (ligji nr. 152, i datës 30

maj 2013, ligji nr. 97, i datës 6 tetor 2016, ligji nr. 98, i datës 6 tetor 2016, ligji nr. 115, i datës 3 nëntor 2016 dhe ligji nr. 10018, i datës 13 nëntor 2008).

B. Ligji i Dekriminalizimit (2015)

16. Sipas neneve 2 deri në 5, të ligjit nr. 138/2015, për sigurimin e integritetit të personave që ushtrojnë, zgjidhen ose emërohen në funksione publike (Ligji i Dekriminalizimit), i ndryshuar me ligjin nr. 38/2016, personat që dëshirojnë të emërohen në detyra publike duhet të plotësojnë dhe nënshkruajnë një formular vetëdeklarimi që konfirmon se nuk ka arsye që pengojnë emërimin e tyre. Kjo përfshin mungesën e një dënimi penal të formës së prerë – qoftë në Shqipëri apo diku tjetër – që rezulton në një dënim me burgim për ndonjë nga veprat penale të listuara në Ligjin e Dekriminalizimit. Një deklaratë e rreme është e dënueshme sipas nenit 190 të Kodit Penal. Formulari standard i vetëdeklarimit përfshin pyetjen e mëposhtme: “A jeni dënuar ndonjëherë me një vendim gjyqësor të formës së prerë të një autoriteti gjyqësor shqiptar ose të huaj?”.

17. Gjykata e Apelit Tiranë, në vendimin nr. 853, të datës 26 shtator 2022 (shih *Thanza kundër Shqipërisë*, nr. 41047/19, § 51, 4 korrik 2023), vendosi që dispozitat e Ligjit të Dekriminalizimit për zbulimin e të dhënave për vepra penale (shih paragrafin 16 më sipër) ishin në kundërshtim me rregullat e zakonshme të rehabilitimit sipas Kodit Penal dhe legjislacionit përkatës. Gjithashtu, formulari i vetëdeklarimit i lidhur me Ligjin e Dekriminalizimit, i cili u miratua përmes një “vendimi” të veçantë dhe atipik parlamentar (vendim), vendosi kërkesa për zbulim që shkonin përtej atyre të përcaktuara në vetë Ligjin e Dekriminalizimit dhe, deri në atë masë që, nuk mund të shkaktonin përgjegjësi penale (për deklarata të rreme) sipas nenit 190 § 1 të Kodit Penal. Vendimi i Gjykatës së Apelit u la në fuqi nga Gjykata e Lartë më 2 dhjetor 2025 (vendimi nr. 00-2025-1826).

C. Kodi Penal

18. Në periudhën konkrete, dispozitat përkatëse të Kodit Penal parashikonin si në vijim:

“Neni 59

Pezullimi i ekzekutimit të vendimit me burgim

Për shkak të rrezikshmërisë së ulët të autorit dhe rrethanave të veprës penale, gjykata, kur jep dënim me burg deri në pesë vjet burgim, mund të urdhëroj, që i dënuari të vendoset në shërbim prove, duke pezulluar ekzekutimin e dënimit, me kusht që gjatë kohës së shërbimit të provës të mos kryejë vepër tjetër penale që është po aq e rëndë ose edhe më e rëndë sesa vepra penale fillestare.

Kohëzgjatja e afatit të shërbimit të provës është 18 muaj deri në 5 vjet.”.

“Neni 62

Revokimi i shërbimit të provës

Nëse i dënuari, gjatë afatit të provës, kryen një vepër tjetër penale që është po aq e rëndë ose më e rëndë sesa vepra penale fillestare, gjykata do të revokojë vendimin për pezullim.

Revokimi ndodh edhe kur i dënuari, pa shkak të arsyeshëm, nuk përmbush masat dhe detyrimet... që i janë vendosur.

Kur vendimi për pezullim nuk revokohet, dënimi i dhënë do të konsiderohet i paqenë.”.

Fjalja e fundit e nenit 62 u hoq si rezultat i ndryshimeve në Kodin Penal me anë të ligjit nr. 10023, të datës 27 nëntor 2008, që hyri në fuqi më 15 janar 2009.

“Neni 69

Rehabilitimi

Quhen të padënuar:

...

b) ata që janë dënuar me burgim për një kohë nga gjashtë muaj gjer në pesë vjet dhe që gjatë pesë vjetëve nga dita e vuajtjes së dënimit nuk kanë kryer vepër tjetër penale.”.

D. Kodi i Drejtësisë Penale për të Mitur

19. Dispozitat përkatëse të Kodit të Drejtësisë Penale për të Mitur (ligji nr. 37, i datës 30 mars 2017, i cili hyri në fuqi më 1 janar 2018) parashikon si më poshtë:

“Neni 3 Përkufizime

...

3. I mitur është çdo person nën moshën 18 vjeç.
...”

“Neni 10 Parimi i interesit më të lartë të fëmijës

1. Organet kompetente në çdo vendim dhe veprimtari të ndërmarrë në zbatim të këtij Kodi, duhet të vlerësojnë me përparësi interesin më të lartë të të miturit.

...

3. Vendime dhe aktet e organeve kompetente duhet të përmbajnë një argumentim të posaçëm lidhur me mënyrën se si është analizuar dhe si do të sigurohet respektimi i interesit më të lartë të të miturit.”.

“Neni 12 E drejta për zhvillim harmonik të të miturit

1. Në çdo vendim dhe procedurë lidhur me drejtësinë penale për të mitur mbahet në konsideratë e drejta e të miturit për zhvillimin fizik, mendor, shpirtëror, moral dhe shoqëror.

2. Vendimet dhe aktet e organeve kompetente duhet të përmbajnë një arsyetim të posaçëm lidhur me mënyrën se si është vlerësuar e drejta e të miturit për këtë zhvillim dhe si do të realizohet zbatimi i pikës 1 të këtij neni.”.

“Neni 13 Parimi i proporcionalitetit

Çdo masë e marrë ndaj të miturit në konflikt me ligjin duhet të jetë në raport me rrethanat e kryerjes së veprës penale, personalitetin e të miturit, në përputhje me nevojat që lidhen me moshën, edukimin, arsimimin kushtet personale, familjare, sociale dhe mjedisore, nevojat zhvillimore, si dhe nevoja të tjera të të miturit përfshirë, nëse është rasti, edhe nevojat e veçanta.”.

“Neni 14 Përparësia e masave alternative të shmangies

1. Për arritjen e qëllimeve të këtij Kodi dhe të ligjeve të tjera që kanë lidhje me drejtësinë për të mitur, në procedurën e drejtësisë penale për të mitur përparësi u jepet masave alternative të shmangies nga procedimi penal.

2. Masat alternative që synojnë shmangien e të miturit nga procedimi penal ose zbatimi i masave të drejtësisë restauruese vlerësohen si mundësia e parë. Kur bëhet ky vlerësim, nga çdo organ kompetent, në aktet respektive pasqyrohet mbajtja në vëmendje që masa alternative e shmangies i shërben më mirë qëllimeve të rishoqërizimit, rehabilitimit të të miturit dhe

parandalimit të shkeljeve të ligjit përkundrejt vendosjes së tij nën përgjegjësinë penale dhe zbatimit të dënimit....”.

“Neni 21

Mbrojtja e jetës private të të miturit

1. E drejta e të miturit për jetë private respektohet plotësisht në çdo fazë të drejtësisë penale për të mitur duke bërë kujdes që të shmanget dëmtimi i tij.
2. Nuk publikohet asnjë informacion që mund të çojë në identifikimin e të miturit në konflikt me ligjin, të të miturit viktimë ose dëshmitar i një veprë penale.
3. Të dhënat mbi dënimet e mëparshme të të miturit nuk bëhen publike.
4. Ndalohet identifikimi ose publikimi në çfarëdo formë i të dhënave personale të të miturit, me përjashtim të rasteve të parashikuara në legjislacionin për mbrojtjen e të dhënave personale.
5. Me përjashtim të rasteve të parashikuara nga legjislacioni për mbrojtjen e të dhënave personale, të dhënat personale për një veprë penale të kryer nën moshën 18 vjeç mund të identifikohen ose të publikohen vetëm me pëlqimin e tij.
6. Përpunimi i të dhënave të të miturve realizohet në përputhje me legjislacionin për mbrojtjen e të dhënave personale.
7. Shkelja e pikës 4, të këtij neni, përbën veprë penale, sipas parashikimeve të Kodit Penal.”.

“Neni 55

Kriteret dhe kushtet për zbatimin e masës së shmangies nga ndjekja penale

1. Organi kompetent në çdo rast vlerëson marrjen e masës së shmangies ndaj të miturit në konflikt me ligjin.
2. Organi kompetent, në marrjen e vendimit për zbatimin e masës së shmangies nga ndjekja penale vlerëson interesin më të lartë të të miturit, rëndësinë e veprës penale të kryer dhe dënimin e parashikuar për atë veprë, moshën e të miturit, shkallën e fajësisë, dëmin e shkaktuar, efektin frikësues të ndjekjes penale, sjelljen e të miturit pas kryerjes së veprës penale, si dhe raportin e vlerësimit individual, të hartuar sipas nenit 47 të këtij Kodi.
3. Në mënyrë të veçantë masa e shmangies nga organi kompetent zbatohet nëse:
 - a) ka prova të mjaftueshme për një dyshim të arsyeshëm se i mituri ka kryer një veprë penale, për të cilën parashikohet dënim me burgim deri në 5 vjet në maksimum ose me gjobë;
 - b) i mituri pranon dhe shpjegon veprën penale në prani të mbrojtësit;
 - c) i mituri nuk është kallëzuar për kryerjen e një veprë penale ose nuk është përsëritës;...”.

II. MATERIALI NDËRKOMBËTAR

A. Këshilli i Evropës

20. Rekomandimi nr. R (84) 10 i Komitetit të Ministrave të Këshillit të Evropës mbi të dhënat penale dhe rehabilitimin e personave të dënuar (i miratuar më 21 qershor 1984) vëren në preambulën e tij se çdo përdorim i të dhënave penale jashtë kontekstit të një gjykimi penal mund të rrezikojë shanset e një personi të dënuar për riintegrim shoqëror dhe për këtë arsye duhet të kufizohet “në maksimum”. Rekomandimi i ftoi shtetet anëtare të rishikojnë legjislacionin e tyre, me qëllim futjen e një numri masash – duke përfshirë dispozita që kufizojnë komunikimin e informacionit të përmbajtur në regjistrat penalë dhe dispozita që rregullojnë rehabilitimin e shkelësve – që do të ndalonin çdo referencë ndaj dënimeve të një personi të rehabilituar përveç në baza bindëse të parashikuara nga ligji kombëtar.

21. Rekomandimi nr. R (87) 20 i Komitetit të Ministrave të Këshillit të Evropës mbi reagimet sociale ndaj shkeljeve të të miturve (i miratuar më 17 shtator 1987) shpreh, ndër të tjera, si më poshtë:

“Komiteti i Ministrave, sipas kushteve të nenit 15.b të Statutit të Këshillit të Evropës,
Duke marrë parasysh se të rinjtë janë qenie në zhvillim dhe si pasojë të gjitha masat e marra në lidhje me ta duhet të kenë karakter edukativ;

Duke marrë parasysh se reagimet sociale ndaj delikuencës së të miturve duhet të marrin parasysh personalitetin dhe nevojat specifike të të miturve, dhe se këta të fundit kanë nevojë për ndërhyrje të specializuara dhe, kur është e përshtatshme, trajtim të specializuar, bazuar në veçanti në parimet në Deklaratën e Kombeve të Bashkuara për të Drejtat e Fëmijëve;

I bindur se sistemi penal për të miturit duhet të vazhdojë të karakterizohet nga objektivi i tij i arsimit dhe integritetit social ...

...
Duke pasur parasysh Rregullat Minimale Standarde të Kombeve të Bashkuara për Administrimin e Drejtësisë për të Mitur (Rregullat e Pekinit),

U rekomandon qeverive të shteteve anëtare të rishikojnë, nëse është e nevojshme, legjislacionin e tyre dhe praktikë me qëllim:

...
1. ndërmarrjen ose vazhdimin e përpjekjeve të veçanta për parandalimin e keqpërshtatjes dhe delinkuencës së të miturve, në veçanti:

a) duke zbatuar një politikë gjithëpërfshirëse që promovon integritetin shoqëror të të rinjve;

...
22. Udhëzimet Evropiane mbi Etikën dhe Sjelljen për Prokurorët Publikë (Udhëzimet e Budapestit), të miratuara nga Konferenca e Këshillit të Evropës e Prokurorëve të Përgjithshëm të Evropës më 31 maj 2005, parashikojnë, ndër të tjera, si më poshtë:

“IV. Sjellja private

a) Prokurorët publikë nuk duhet të kompromentojnë integritetin, drejtësinë dhe paanshmërinë aktuale ose të perceptuar në mënyrë të arsyeshme të shërbimit të prokurorisë publike me anë të aktiviteteve në jetën e tyre private;

b) Prokurorët publikë duhet të respektojnë dhe t’i binden ligjit në çdo kohë;

c) Prokurorët publikë duhet të sillen në një mënyrë të tillë që të çojnë përpara dhe të ruajnë besimin e publikut në profesionin e tyre.

...
23. Pjesa përkatëse e Opinionit nr. 13 (2018) mbi pavarësinë, llogaridhënien dhe etikën e prokurorëve, të lëshuar nga Këshilli Konsultativ i Prokurorëve Evropianë (CCPE) i Këshillit të Evropës, parashikon si më poshtë:

“51. Respektimi i sundimit të ligjit kërkon standardet më të larta etike dhe profesionale në sjelljen e prokurorëve, si për gjyqtarët, si në detyrë ashtu edhe jashtë saj, gjë që lejon besim në drejtësi nga shoqëria. Prokurorët veprojnë në emër të popullit dhe për interesin publik. Prandaj, ata duhet të ruajnë, gjithmonë, integritetin personal dhe të veprojnë në përputhje me ligjin, në mënyrë të drejtë, të paanshme dhe objektive, duke respektuar dhe mbështetur të drejtat dhe liritë themelore ...”.

B. Kombet e Bashkuara

24. Konventa e Kombeve të Bashkuara për të Drejtat e Fëmijës, e datës 20 nëntor 1989, ku Shqipëria është një shtet palë, parashikon si më poshtë:

Neni 1

“Në këtë Konventë, me fëmijë kuptohet çdo qenie njerëzore nën moshën 18 vjeç, me përjashtim të rasteve kur mosha madhore arrihet më përpara, në përputhje me legjislacionin të cilit ai i nënshtrohet.”.

Neni 3 § 1

“Në të gjitha vendimet që kanë të bëjnë me fëmijën, të marra qoftë nga institucione publike ose private të përkrahjes shoqërore, nga gjykatat, autoritetet administrative apo organet legjislative, interesi më i lartë i fëmijës duhet të jetë konsiderata mbizotëruese.”.

Neni 40 § 1

“Shtetet palë i njohin çdo fëmije të dyshuar, të akuzuar ose për të cilin është thënë se ka kryer shkelje të ligjit penal, të drejtën e një trajtimi të tillë, që zhvillon te fëmija ndjenjën e dinjitetit dhe të vlerës së personit, që përforcon tek ai ndjenjën e respektit të tij për të drejtat e njeriut dhe liritë themelore të të tjerëve dhe që merr parasysh moshën e fëmijës, si dhe dëshirën për të ndihmuar në riintegrimin e tij në shoqëri dhe në mënyrë që ai të luajë një rol konstruktiv në gjirin e saj.”.

25. Në Komentin e Përgjithshëm nr. 10 (2007), mbi të drejtat e fëmijëve në drejtësinë për të mitur (shih CRC/C/GC/10, 25 prill 2007), Komiteti i Kombeve të Bashkuara për të Drejtat e Fëmijës theksoi se mbrojtjet e garantuara nga Konventa për të Drejtat e Fëmijës në kontekstin e sistemit të drejtësisë penale zbatoheshin për të gjithë ata që ishin nën moshën 18 vjeç në kohën kur është kryer vepra penale. Ai vuri në dukje si më poshtë:

“29. Komiteti u kujton shteteve palë se, në përputhje me nenin 40 (1) të CRC-së, riintegrimi kërkon që të mos ndërmerren veprime që mund të pengojnë pjesëmarrjen e plotë të fëmijës në komunitetin e tij/saj, siç është stigmatizimi, izolimi social ose publiciteti negativ i fëmijës. Që një fëmijë në konflikt me ligjin të trajtohet në një mënyrë që nxit riintegrimin, kërkohet që të gjitha veprimet duhet ta mbështesin fëmijën të bëhet një anëtar i plotë dhe konstruktiv i shoqërisë së tij/saj.”.

Komiteti trajtoi në mënyrë specifike çështjen e të dhënave penale për shkelësit e mitur, duke deklaruar si më poshtë:

“67. Komiteti, gjithashtu, rekomandon që shtetet palë të prezantojnë rregulla që do të lejonin heqjen automatike nga regjistrat penalë të emrit të fëmijës që ka kryer një vepër penale me mbushjen e moshës 18 vjeç, ose për disa vepra të kufizuara penale të rënda, ku heqja është e mundur me kërkesë të fëmijës, nëse është e nevojshme në kushte të caktuara (p.sh., të mos ketë kryer një vepër penale brenda dy viteve pas dënimit të fundit).”.

Komiteti dha vërejtjet e mëposhtme, në lidhje me masat në sferën e drejtësisë për të mitur:

“71. ... që reagimi ndaj një veprë penale duhet të jetë gjithmonë në përpjesëtim jo vetëm me rrethanat dhe peshën e veprës penale, por edhe me moshën, fajësinë më të vogël, rrethanat dhe nevojat e fëmijës, si dhe me nevojat e ndryshme dhe veçanërisht afatgjata të shoqërisë. Një qasje rreptësisht ndëshkuese nuk është në përputhje me parimet kryesore për drejtësinë për të mitur të përcaktuara në nenin 40 § 1 të KDF-së [Konventa për të Drejtat e Fëmijëve] ... Në rastet e veprave të rënda penale të kryera nga fëmijët, mund të merren në konsideratë masa në përpjesëtim me rrethanat e autorit të veprës penale dhe peshën e veprës penale, duke përfshirë konsideratat e nevojës për siguri publike dhe sanksionet. Në rastin e fëmijëve, konsiderata të tilla duhet të tejkalohen gjithmonë nga nevoja për të mbrojtur mirëqenien dhe interesat më të mira të fëmijës dhe për të promovuar riintegrimin e tij/saj.”.

LIGJI

I. PRETENDIM PËR SHKELJE TË NENIT 8 TË KONVENTËS

26. Kërkuesi u ankua se vendimi për të mos e pranuar atë në Shkollën e Magjistraturës për formimin si prokuror për shkak të një dënimi të vuajtur për të mitur ka shkelur të drejtën e tij, në mbështetje të nenit 8 të Konventës, i cili parashikon si më poshtë:

“1. Çdokush ka të drejtën e respektimit të jetës së tij private dhe familjare, banesës dhe korrespondencës së tij.

2. Autoriteti publik nuk mund të ndërhyjë në ushtrimin e kësaj të drejte, përveçse në shkallën e parashikuar nga ligji dhe kur është e nevojshme në një shoqëri demokratike, në interes të sigurisë publike, për mbrojtjen e rendit publik, shëndetit ose moralit, ose për mbrojtjen e të drejtave dhe lirive të të tjerëve.”.

A. Pranueshmëria

27. Qeveria vuri në dukje punën e mëparshme të kërkuesit si avokat në sektorin privat dhe rolin e tij aktual si oficer i policisë gjyqësore në një prokurori, duke argumentuar se refuzimi i pranimit të tij në Shkollën e Magjistraturës nuk kishte arritur pragun e seriozitetit të kërkuar që të zbatohet neni 8. Sipas tyre, ai ende kishte të drejtë të punonte si avokat diku tjetër. Nëse ai do të ishte pranuar në programin trevjeçar të formimit fillestar të Shkollës së Magjistraturës, shpërblimi i tij gjatë periudhës së formimit do të kishte qenë më i ulët se paga e tij si oficer i policisë gjyqësore.

28. Kërkuesi deklaroi se masa ishte zbatuar në bazë të një dënimi të kaluar si i mitur, në lidhje me një vepër penale të kryer në rininë e tij për shkak të papjekurisë. Kjo ia kishte bllokuar përgjithmonë dhe në mënyrë të pakthyeshme rrugën për t’u bërë magjistrat (konkretisht prokuror), një karrierë që ai e kishte ndjekur me përkushtim përmes arsimit ligjor, trajnimit, praktikës profesionale dhe pjesëmarrjes në procedurat konkurruese të përzgjedhjes për Shkollën e Magjistraturës, për të cilën ai ishte përgatitur dhe i kishte përmbushur të gjitha kriteret.

29. Gjykata përsërit se, ndërsa asnjë e drejtë e përgjithshme për punësim, as e drejta për akses në shërbimin civil apo e drejta për të zgjedhur një profesion të caktuar, nuk mund të nxirret nga neni 8, nocioni i “jetës private”, si një term igjerë, nuk përjashton në parim aktivitetet me natyrë profesionale ose biznesi. Në fund të fundit, është gjatë jetës së tyre të punës që shumica e njerëzve kanë një mundësi të konsiderueshme për të zhvilluar marrëdhënie me botën e jashtme (shih *Denisov kundër Ukrainës* [GC], nr. 76639/11, § 100, 25 shtator 2018). Kufizimet në jetën profesionale të një individi mund të jenë nën nenin 8, kur ato kanë pasoja në mënyrën se si ai ose ajo ndërton identitetin e tij ose të saj shoqëror duke zhvilluar marrëdhënie me të tjerët. Për më tepër, jeta profesionale shpesh është e lidhur ngushtë me jetën private, veçanërisht nëse faktorët që lidhen me jetën private, në kuptimin e ngushtë të termit, konsiderohen si kriterë kualifikuesë për një profesion të caktuar (shih *Pişkin kundër Turqisë*, nr. 33399/18, §§ 172–78, 15 dhjetor 2020, me referenca të mëtejshme, dhe *Özpinar kundër Turqisë*, nr. 20999/04, §§ 45–48, 19 tetor 2010). Për këtë arsye, jeta profesionale është pjesë e zonës së ndërveprimit midis një personi dhe të tjerëve, e cila, edhe në një kontekst publik, mund të jetë nën fushëveprimin e “jetës private” (shih *Fernández Martínez kundër Spanjës* [DHM], nr. 56030/07, §§ 109–10, GJEDNJ 2014 (fragmente)).

30. Ekzistojnë disa aspekte tipike të jetës private të cilat mund të preken në mosmarrëveshjet që lidhen me punësimin nga shkarkimi, ulja në detyrë, mospranimi në një profesion ose masa të tjera të ngjashme të pafavorshme. Këto aspekte përfshijnë: i. “rrethin e ngushtë” të kërkuesit; ii. mundësinë e kërkuesit për të krijuar dhe zhvilluar marrëdhënie me të tjerët; dhe iii. reputacionin shoqëror dhe profesional të kërkuesit. Ekzistojnë dy mënyra se si zakonisht do të lindte një çështje e jetës private në një mosmarrëveshje të tillë: ose për shkak të arsyeve themelore për masën e kontestuar (në këtë rast Gjykata përdor qasjen e bazuar në arsye) ose – në raste të caktuara – për shkak të pasojave për jetën private (në këtë rast Gjykata përdor qasjen e bazuar në pasojë). Megjithatë, kjo ndarje nuk përjashton rastet në të cilat Gjykata mund ta gjykojë të përshtatshme të përdorë të dyja qasjet në kombinim, duke shqyrtuar nëse ekziston një çështje e jetës private në arsyet themelore për masën e kontestuar dhe, përveç kësaj, duke analizuar pasojat e masës (shih *Denisov*, i cituar më sipër, §§ 115 dhe 109, dhe *Guliyev kundër Azerbajxhanit*, nr. 54588/13, § 43, 6 korrik 2023). Nëse është në rrezik qasja e bazuar në pasojë, pragu i ashpërsisë merr rëndësi vendimtare. Një prag i tillë duhet të vlerësohet duke krahasuar jetën e kërkuesit para dhe pas masës në fjalë, në mënyrë që perceptimet subjektive të kërkuesit të merren në konsideratë në kuadrin e rrethanave objektive që ekzistojnë në rastin e veçantë, si materiale ashtu edhe jomateriale (shih *Denisov*, i cituar më sipër, §§ 116–117).

31. Gjykata vlerëson se të dyja qasjet kanë lidhje me rastin aktual. Sa i përket arsyes për masën e kontestuar, ajo kishte të bënte me dënimin e kërkuarit 14 vjet para refuzimit të pranimit të tij në një program trajnimi që i mundësonte atij të ndiqte një karrierë si magjistrat (prokuror). Gjykata ka vendosur më parë se, ndërsa një dënim mbetet në të shkuarën, ai bëhet pjesë e jetës private të personit e cila duhet të respektohet (shih *M. M. kundër Mbretërisë së Bashkuar*, nr. 24029/07, § 188, 13 nëntor 2012, dhe *Rotaru kundër Rumanisë* [DHM], nr. 28341/95, §§ 43–44, GJEDNJ 2000-V). Është e vërtetë që vetë kërkuari zbuloi informacion, në lidhje me dënimin e tij në aplikimin e tij në Shkollën e Magjistraturës dhe në vetëdeklarimin e kërkuar për procesin e verifikimit të pranimit, në të cilin iu kërkuar detaje mbi historinë e tij të dënimit dhe ai i dha ato sipas kërkesës. Kërkuari ishte i detyruar të zbulonte të dhëna të tilla plotësisht dhe me vërtetësi, duke iu nënshtruar një dënimi për dëshmi të rreme, sipas formularit të vetëdeklarimit të kërkuar nga Ligji i Dekriminalizimit dhe, me sa duket, pavarësisht nga rehabilitimi i tij (shih paragrafin 16 më sipër). Kjo, në çdo rast, nuk e privon atë nga mbrojtja e ofruar nga Konventa (shih *M. M. kundër Mbretërisë së Bashkuar*, cituar më sipër, § 189).

32. Gjithashtu, kërkuari e kreu veprën penale në fjalë në moshën 15 vjeç, kur ai konsiderohej i mitur sipas ligjit vendas dhe si fëmijë sipas Konventës së Kombeve të Bashkuara për të Drejtat e Fëmijëve – të dyja termat nënkuptojnë një person nën 18 vjeç (shih paragrafët 19 dhe 24 më sipër). Për këtë arsye, duke pasur parasysh moshën e tij në kohën përkatëse, ai nuk mund të konsiderohej si person me aftësi për të parashikuar plotësisht pasojat e veprimeve të tij (shih, *mutatis mutandis*, *F. M. dhe të tjerë kundër Rumanisë*, nr. 71671/16 dhe 40190/18, §§ 284, 181 dhe 175, 10 dhjetor 2024, në lidhje me aftësinë e fëmijëve për të dhënë pëlqimin).

33. Lidhur me pasojën e masës së kontestuar, ajo e pengoi përgjithmonë kërkuarin të ndiqte një karrierë si magjistrat, konkretisht si prokuror (shih, *mutatis mutandis*, *Farhad Mehdiyev kundër Azerbajxhanit*, nr. 36057/18, § 39, 18 mars 2025; krahaso dhe bëj dallimin në *Ballıktaş Bingöllü kundër Turqisë*, nr. 76730/12, § 60, 22 qershor 2021, dhe *Angerjävrv dhe Greinoman kundër Estonisë*, nr. 16358/18 dhe 34964/18, § 125, 4 tetor 2022; krahaso dhe bëj dallimin edhe me *Bala kundër Shqipërisë* (vendim), nr. 21141/20, §§ 60–66, 9 prill 2024, i cili kishte të bënte me aksesin në një numër të vogël pozicionesh të nivelit të lartë në sektorin e drejtësisë). Masa nënkuptonte, gjithashtu, se ai potencialisht ishte i ndaluar nga një gamë e tërë rrugësh karriere përtej asaj të prokurorit ose gjyqtarit, në veçanti pozicione si asistent ligjor, këshilltar ligjor në gjykatat e larta dhe Avokat i Shtetit, role për të cilat trajnimi në Shkollën e Magjistraturës i ofronte akses (shih paragrafin 15 më sipër).

34. Gjykata ka konstatuar se një kufizim në aksesin në pozicione që i shërbejnë interesit publik mund të ndikojë në gëzimin e së drejtës për respektimin e “jetës private” brenda interpretimit të nenit 8, për aq sa e pengon individin në fjalë të ndjekë një profesion që korrespondon me kualifikimet e tij ose të saj profesionale (shih *Naidin kundër Rumanisë*, nr. 38162/07, § 32, 21 tetor 2014, në të cilin neni 8 u gjet i zbatueshëm).

35. Në përgjithësi, gjatë shqyrtimit të rasteve të nenit 8 që kanë të bëjnë me profesionet juridike dhe profesione të tjera, Gjykata ka vendosur se kufizimet ligjore, në lidhje me personat e deklaruar të dështuar në ushtrimin e aktiviteteve të tyre profesionale dhe të drejtave civile, në veçanti për të mos u regjistruar si anëtarë të profesioneve të caktuara, siç është avokati ose noteri, preknin mundësitë e kërkuarëve për të zhvilluar marrëdhënie me botën e jashtme dhe padyshim janë brenda sferës së jetës private, duke e bërë nenin 8 të zbatueshëm (shih *Campagnano kundër Italisë*, nr. 77955/01, § 54, GJEDNJ 2006-IV). Një ndalim i gjerë për punësimin në sektorin privat është konstatuar, gjithashtu, se ndikon në “jetën private” (shih *Sidabras dhe Džiautas kundër Lituanisë*, nr. 55480/00 dhe 59330/00, § 47, GJEDNJ 2004-VIII).

36. Bllokimi i aksesit në trajnim që çon në një rrugë të caktuar karriere mund të jetë, gjithashtu, brenda fushëveprimit të nenit 8. Në një rast të mëparshëm, Gjykata vendosi që vendimi për të hequr një kërkuar nga një listë avokatësh praktikantë ndikoi në aftësinë e tij për të ndjekur aktivitetin e tij profesional dhe shkaktoi efekte pasuese në gëzimin e të drejtës së tij

për respektimin e jetës së tij private sipas kuptimit të nenit 8 (shih *Jankauskas kundër Lituanisë* (nr. 2), nr. 50446/09, § 58, 27 qershor 2017). Në një rast tjetër, Gjykata vendosi që refuzimi për të lejuar një kërkuese të jepte provimin e avokatisë pas përfundimit të praktikës së saj si avokate ishte brenda fushëveprimit të nenit 8, sepse ndikoi në zgjedhjen e saj personale, në lidhje me mënyrën se si dëshironte të ndiqte jetën e saj profesionale dhe private (shih *Bigaeva kundër Greqisë*, nr. 26713/05, §§ 24 dhe 25, 28 maj 2009).

37. Në rastin konkret, refuzimi i pranimit të kërkuesit në Shkollën e Magjistraturës nuk lidhej me mungesën e kualifikimeve të kërkuara profesionale. Përkundrazi, ai ishte trajnuar dhe kishte punuar si avokat përpara se të bëhej oficer i policisë gjyqësore në një prokurori dhe kishte kaluar provimin e pranimit për formimin fillestar të magjistratëve. Arsyeja e vetme për ndalimin ishte dënimi i tij i mëparshëm për një vepër penale të kryer si i mitur, 14 vjet më parë – një dënim për të cilin ai ishte rehabilituar ligjërisht dhe i cili ishte fshirë nga dosja e tij penale. Ndalimi absolut dhe i përhershëm i pranimit të tij në Shkollën e Magjistraturës, dhe rrjedhimisht i ndjekjes së një karriere si prokuror në një fazë të hershme të zhvillimit të tij profesional, pati një ndikim të qartë dhe serioz në zgjedhjen e tij personale, në lidhje me mënyrën se si ai dëshironte të ndiqte jetën e tij profesionale dhe private, të formonte identitetin e tij shoqëror dhe të zhvillonte marrëdhënie me të tjerët. Për këtë arsye, neni 8 është i zbatueshëm.

38. Gjykata vëren se kjo ankesë nuk është as haptazi e pabazuar dhe as e papranueshme për ndonjë arsye tjetër të listuar në nenin 35 të Konventës. Prandaj, ajo duhet të shpallet e pranueshme.

B. Meritat

1. Parashtrimet e palëve

39. Kërkuesi deklaroi se, në përputhje me nenin 62 të Kodit Penal (shih paragrafin 18 më sipër), dënimi i tij si i mitur ishte shuar plotësisht dhe konsiderohej se nuk kishte ekzistuar, dhe se, në çdo rast, ai ishte rehabilituar sipas nenit 69 të Kodit Penal (*ibid.*), me dënimin që ishte fshirë nga dosja e tij penale. Masa e kontestuar ishte arbitrare, stigmatizuese dhe ndëshkuese, e ngjashme me një dënim penal shtesë përtej kufijve të dënimit fillestar, dhe nuk mund të konsiderohej një pasojë e parashikueshme e veprimeve që ai kishte kryer si i mitur. Autoritetet vendase në thelb kishin zbatuar nenin e ndryshuar 28(d) të Ligjit për Statusin e Gjyqtarëve dhe Prokurorëve në mënyrë retroaktive, duke demonstruar kështu cilësinë e mangët të ligjit vendas. Masa ishte një ndalim absolut i zbatuar automatikisht, pa asnjë vlerësim individual të rrethanave të tij specifike, siç është mungesa e ndonjë sjelljeje devijuese që nga vepra penale e kryer në rininë e tij për shkak të papjekurisë dhe, për rrjedhojë, mungesa e ndonjë rreziku për integritetin moral të sistemit të drejtësisë. Autoritetet vendase i kishin atribuuar dënimin të shuar një pasojë të përhershme ligjore, duke shpërfillur rëndësinë e rehabilitimit dhe riintegritimit të tij në shoqëri dhe duke shkelur të drejtat e tij për zhvillim personal dhe profesional dhe dinjitet njerëzor. Për më tepër, masa ishte në kundërshtim me zhvillimet e rëndësishme në të drejtën penale vendase, veçanërisht hyrjen në fuqi të Kodit të Drejtësisë për të Mitur, sipas të cilit veprimet e kërkuesit të kryera si i mitur nuk do të ishin as subjekt i ndjekjes penale, e jo më të ndëshkoheshin dhe stigmatizoheshin përjetë me ndalimin për t'u bërë magjistrat. Në përputhje me standardet moderne, një sjellje e tillë do të adresohet përmes masave edukative dhe rehabilituese që synojnë riintegrimin. Sipas tij, pra, masa ishte e paligjshme dhe joproporcionale, dhe shteti kishte tejkaluar çdo kufi të arsyeshëm vlerësimi.

40. Qeveria deklaroi se, edhe duke supozuar se neni 8 ishte i zbatueshëm, ndërhyrja ishte në përputhje me ligjin vendas, i cili ishte i qartë dhe i parashikueshëm. Sa i përket domosdoshmërisë dhe proporcionalitetit, ajo iu referua jurisprudencës së Gjykatës, në lidhje me rastet e verifikimit në Shqipëri (në veçanti, *Xhoxhaj kundër Shqipërisë*, nr. 15227/19, 9 shkurt 2021), duke vënë në dukje se kriteret e rrepta të pranimit për gjyqtarët dhe prokurorët e ardhshëm sipas Ligjit për Statusin e Gjyqtarëve dhe Prokurorëve kishin qenë pjesë e reformës së ndërmarrë në vitin 2016, me qëllim rivendosjen e besimit të publikut në sistemin e drejtësisë. Sipas qeverisë, dënimi i kërkuesit për vjedhje hidhte dyshime mbi integritetin e tij moral dhe

marrëdhënien që ai do të kishte me detyrat e tij dhe ligjin, dhe krijonte baza për minimin e besimit të publikut në sistemin e drejtësisë. Pozicioni i prokurorit përfaqësonte një nga funksionet më të ndjeshme në sistemin shtetëror, dhe për këtë arsye ishte e arsyeshme të kërkohej një standard më i lartë etik dhe moral për atë rol. Kufizimi në fjalë ishte në përputhje me rekomandimin nr. R (84) 10 të Komitetit të Ministrave (shih paragrafin 20 më sipër).

2. Vlerësimi i Gjykatës

a) Nëse ka pasur një “ndërhyrje”

41. Pasi ka konstatuar se neni 8 është i zbatueshëm (shih paragrafin 37 më sipër), Gjykata mban qëndrimin se refuzimi i pranimi të kërkuarit në Shkollën e Magjistraturës në bazë të një dënimi në të shkuarën si i mitur mund të konsiderohet një ndërhyrje në të drejtën e tij për respektimin e jetës së tij private. Për të përcaktuar nëse ndërhyrja përbënte shkelje të Konventës, Gjykata duhet të kërkojë të përcaktojë nëse ajo përmbushte kërkesat e nenit 8 § 2, domethënë nëse ishte “në përputhje me ligjin”, ndiqte një qëllim legjitim sipas asaj dispozite dhe ishte “e nevojshme në një shoqëri demokratike” (shih *Piskin*, cituar më sipër, § 203).

b) Nëse ndërhyrja ishte e justifikuar

i. Nëse ndërhyrja ishte “në përputhje me ligjin”

42. Formulimi “në përputhje me ligjin” kërkon që masa e kontestuar të ketë një bazë në ligjin e brendshëm. Ligji duhet të jetë i aksesueshëm për personin e interesuar dhe i parashikueshëm për sa i përket efekteve të tij (shih *S. dhe Marper kundër Mbretërisë së Bashkuar* [DHM], nr. 30562/04 dhe 30566/04, § 95, GJEDNJ 2008). Ndalimi i pranimi të kërkuarit në Shkollën e Magjistraturës bazohej në nenin 28(d) të Ligjit për Statusin e Gjyqtarëve dhe Prokurorëve. Për këtë arsye, Gjykata pranon se ndërhyrja kishte një bazë ligjore në ligjin e brendshëm.

43. Për sa i përket pretendimit të kërkuarit se ligji vendas nuk përmbushte kërkesën e “cilësisë së ligjit”, Gjykata vëren se, siç njihet nga gjykatat vendase, versioni i nenit 28(d) që ishte në fuqi në kohën kur masa e kontestuar u vendos kundër tij, nuk specifikonte se çfarë roli duhet të luante rehabilitimi në zbatimin e tij. Duke pasur parasysh parimin e përgjithshëm se individët nuk duhet të vazhdojnë të vuajnë pasojat e një dënimi pas rehabilitimit (shih nenin 69 të Kodit Penal në paragrafin 18 më sipër), konstatohet se kërkuari kishte të drejtë të priste që dënimi i tij në të shkuarën në kohën e aplikimit në Shkollën e Magjistraturës nuk do të ishte pengesë për pranimin e tij.

44. Megjithatë, gjykatat vendase duket se kanë ndjekur logjikën e versionit të ri të nenit 28(d), ndryshuar në vitin 2021, ndërsa çështja e kërkuarit ishte në pritje të gjykimit para Gjykatës së Lartë, e cila i dha vetëm peshë të kufizuar rehabilitimit dhe i dha përparësi natyrës së veprës penale dhe ndikimit të saj në imazhin publik të magjistratëve, duke krijuar kështu përshtypjen e një zbatimi prapaveprues të asaj dispozite në rastin aktual.

45. Gjithashtu, Gjykata vëren se kërkuari duhej të plotësonte dhe të dorëzonte një formular vetëdeklarimi sipas Ligjit të Dekriminalizimit, i cili kërkonte që kërkuarit për pozicione të ndryshme në sektorin publik të zbulonin historinë e tyre të plotë kriminale, edhe nëse ishin rehabilituar (shih paragrafët 16 dhe 17 më sipër). Ky aspekt shtoi konfuzionin, në lidhje me standardet ligjore të zbatueshme për kandidatët për pozicione magjistrate si kërkuari.

46. Duke pasur parasysh sa më sipër, Gjykata ka dyshime nëse ligji përkatës ishte i parashikueshëm për kërkuarin. Megjithatë, në rrethanat e çështjes aktuale nuk është e nevojshme të thellohem më tej në këtë çështje, sepse Gjykata vlerëson se, edhe duke supozuar se ndërhyrja ishte e ligjshme, ajo nuk ishte “e nevojshme në një shoqëri demokratike”, për arsyet e detajuara më poshtë (shih paragrafët 48–59 më poshtë).

ii. Nëse ndërhyrja ndoqi një qëllim legjitim

47. Gjykata vëren arsyetimin e Gjykatës Kushtetuese se ndalimi i pranimi të kërkuarit në Shkollën e Magjistraturës kishte për qëllim garantimin e integritetit të kandidatëve për karrierë si magjistrat për të mbrojtur pavarësinë e shtetit, rendin demokratik dhe sigurinë kombëtare (shih paragrafin 9 më sipër). Duke pasur parasysh edhe pretendimet e qeverisë se ndërhyrja ndoqi qëllimin e rivendosjes së besimit publik në sistemin e drejtësisë (shih paragrafin 40 më

sipër), Gjykata pranon se ndërhyrja në të drejtën e kërkuarit për respektimin e jetës së tij private ndoqi qëllimet legjitime të mbrojtjes së sigurisë kombëtare, sigurisë publike dhe të drejtave dhe lirive të tjerëve sipas interpretimit të nenit 8 § 2 (shih *Xhoxhaj*, i cituar më sipër, §§ 391–93).

iii. Nëse ndërhyrja ishte “e nevojshme në një shoqëri demokratike”

α) Parime të përgjithshme

48. Për të përcaktuar nëse masa e kontestuar ishte “e nevojshme në një shoqëri demokratike”, Gjykata duhet të shqyrtojë nëse, në rastin e çështjes në tërësi, arsyet e paraqitura për të justifikuar masën ishin relevante dhe të mjaftueshme, dhe nëse ajo ishte në proporcion me qëllimet legjitime të ndjekura (shih *Pişkin*, i cituar më sipër, § 212).

49. Në këtë kontekst, Gjykata përsërit rëndësinë themelore të detyrimit për të deklaruar arsyen për aktet administrative që prekin interesat individuale (shih, ndër autoritetet e fundit, *Versaci kundër Italisë*, nr. 3795/22, § 141, 15 maj 2025). Megjithatë, teksa u takon autoriteteve kombëtare të bëjnë vlerësimin fillestar të domosdoshmërisë, vlerësimi përfundimtar nëse arsyet e cituara për ndërhyrje janë relevante dhe të mjaftueshme mbetet subjekt i shqyrtimit nga Gjykata për përputhshmëri me kërkesat e Konventës. Gjykata duhet të sigurohet që autoritetet vendase kanë zbatuar standarde që ishin në përputhje me parimet e përfshira në Konventë dhe, për më tepër, se ato i kanë mbështetur vendimet e tyre në një vlerësim të pranueshëm të fakteve përkatëse. Lidhur me shqyrtimin e kryer nga gjykatat vendase, duhet theksuar se, teksa neni 8 nuk përmban kërkesa të qarta procedurale, Gjykata nuk mund të vlerësojë në mënyrë të kënaqshme nëse arsyet e paraqitura nga autoritetet vendase për të justifikuar vendimet e tyre ishin “të mjaftueshme”, për qëllimet e nenit 8 §2 pa përcaktuar në të njëjtën kohë nëse procesi i vendimmarrjes, i parë në tërësi, i siguroi kërkuarit mbrojtjen e nevojshme të interesave të tij, siç mbrohet nga ai nen (*ibid.*, §§ 141–43).

50. Edhe pse në një kontekst të ndryshëm, Gjykata ka vendosur tashmë se autoritetet vendase mund të marrin në mënyrë legjitime masa që pengojnë individë të caktuar të ushtrojnë profesione të caktuara të ndjeshme, megjithatë me kusht që të përmbushen një numër kërkesash (shih *Opinionin këshillimor nëse një individ mund t'i mohohet autorizimi për të punuar si roje sigurie ose oficer për shkak të afërsisë ose përkatësisë së tij në një lëvizje fetare* [DHM], kërkesa nr. P16-2023-001, *Këshilli i Shtetit* i Belgjikës, §§ 84–85 dhe 92, 14 dhjetor 2023). Në veçanti, Gjykata ka vendosur se analiza e riskut që autoritetet vendase duhet të kryejnë, duhet të marrë parasysh natyrën e rolit specifik në fjalë (*ibid.*, § 93), dhe se rreziku duhet të jetë subjekt i një vlerësimi individual dhe të detajuar të kryer sipas situatës personale të individit në fjalë (*ibid.*, § 100), megjithëse pa shpërfillur plotësisht kontekstin e përgjithshëm (*ibid.*, § 101). Gjykata ka sqaruar më tej se, pavarësisht nga natyra e së drejtës ose interesit që një masë parandaluese kërkon të mbrojë, duhet të ketë një rrezik real, me fjalë të tjera një rrezik që është i përcaktuar mjaftueshëm. Përmbajtja e një rreziku të thjeshtë spekulativ, i paraqitur si një masë parandaluese për mbrojtjen e demokracisë dhe vlerave të saj, nuk mund të shihet si përmbushje e një nevojë urgjente shoqërore. Që miratimi i masave parandaluese të jetë i ligjshëm, mund të jetë e nevojshme që autoritetet të bëjnë vlerësime specifike të shkallës së mundshme të pasojave që do të sillte përmbushja e rrezikut nëse nuk do të eliminohej në kohë. Përveç kësaj, rreziku që veprimi parandalues i autoriteteve kërkon të shmangë duhet të jetë serioz dhe madje të ketë një rëndësi të caktuar, pa të cilën çdo kufizim i të drejtave dhe lirive të tjerëve mund të mos jetë i ligjshëm (*ibid.*, §§ 103–04). Së fundmi, Gjykata ka vendosur se si vlerësimi i personalizuar i ekzistencës së një rreziku ashtu edhe vlerësimi i realitetit dhe shkallës së atij rreziku nga autoritetet përkatëse kombëtare duhet t'i nënshtrohen shqyrtimit nga një autoritet gjyqësor i pavarur (*ibid.*, §§ 101 dhe 105). Një autoritet i tillë duhet të jetë në gjendje të kryejë një shqyrtim efektiv të masës së kontestuar, dhe ky shqyrtim, për të përmbushur kërkesat e Konventës, duhet të ketë të bëjë me realitetin e rrezikut të identifikuar, shkallën e tij, natyrën dhe urgjencën e tij (*ibid.*, § 112).

β) Zbatimi i parimeve të mësipërme në rastin aktual

51. Gjykata vëren se prokurorët, ashtu si gjyqtarët, duhet të përmbushin standarde të larta integriteti në kryerjen e detyrave të tyre profesionale dhe çështjeve të tyre private jashtë detyrës, me qëllim ruajtjen e besimit të publikut në integritetin e sistemit të drejtësisë (shih *Sevdari kundër Shqipërisë*, nr. 40662/19, § 95, 13 dhjetor 2022; shih, gjithashtu, Udhëzimet Evropiane mbi Etikën dhe Sjelljen për Prokurorët Publikë (Udhëzimet e Budapestit), dhe Opinionin pasues nr. 13 (2018) mbi pavarësinë, llogaridhënien dhe etikën e prokurorëve, të lëshuar nga Këshilli Konsultativ i Prokurorëve Evropianë të Këshillit të Evropës, i cituar në paragrafët 22–23 më sipër). Mund të pranohet se për këtë qëllim shtetet mund të përcaktojnë rregulla të përgjithshme që kufizojnë aksesin në këto profesione për arsye integriteti. Megjithatë, Gjykata konsideron se në parim kërkohet një vlerësim i individualizuar, veçanërisht kur bëhet fjalë se sa të rënda janë veprat penale të të miturve (shih paragrafin 50 më sipër).

52. Lidhur me rastin aktual, Gjykata vëren, së pari, se arsyetimi në vendimet e autoriteteve vendase ishte në thelb i kufizuar mbi çështjen nëse duhej interpretuar nenin përkatës i Ligjit për Statusin e Gjyqtarëve dhe Prokurorëve në një mënyrë që do të skualifikonte ata të rehabilituar pas një dënimi penal, pavarësisht mungesës së dispozitave të qarta për këtë qëllim. Qëndrimi i mbajtur ishte se rehabilitimi nuk duhet të merret për të hequr automatikisht efektin e nenit 28(d), dhe se faktori vendimtar që duhej vlerësuar ishte natyra e veprës penale, edhe nëse një person ishte rehabilituar. Sipas autoriteteve vendase, fakti që kërkuesi ishte i mitur në kohën përkatëse nuk mund të anashkalonte natyrën serioze të veprës penale.

53. Duke e kufizuar vlerësimin e tyre në këtë mënyrë, gjykatat vendase nuk ndërmorën një analizë të plotë dhe të individualizuar të rrethanave përkatëse për ndalimin e pranimit të kërkuesit në Shkollën e Magjistraturës dhe, rrjedhimisht, karrierën e një magjistrati. Prandaj, ato dështuan të kryenin ushtrimin e duhur të balancimit midis interesave konkurruese dhe të justifikonin pse ndalimi i pranimit të tij në atë institucion ishte proporcional dhe i pajtueshëm me nocionin e respektimit të jetës private.

54. Së dyti, dhe më e rëndësishmja, Gjykata vëren se mosha e kërkuesit në kohën e veprës penale u konsiderua si pak e rëndësishme. E njëjta gjë vlente edhe për kohën e kaluar që nga vepra penale dhe sjelljen e tij gjatë asaj periudhe. Nuk pati diskutim mbi aspektin se sa e rëndë ishte vepra penale specifike e kryer nga kërkuesi, përveç një vërejtjeje të përgjithshme se vjedhja ishte një krim i rëndë i qëllimshëm. Në fakt, gjykatat vendase duket se kanë shpërfillur gjetjet e Gjykatës së Rrethit Bulqizë, e cila, duke dënuar kërkuesin në vitin 2006, vendosi se rrezikshmëria shoqërore dhe pasojat e veprës penale ishin minimale, duke pasur parasysh se prona i ishte kthyer pronarit të saj, moshën e kërkuesit dhe nivelin e tij të arsimimit në atë kohë. Duke marrë, gjithashtu, parasysh nevojën që kërkuesi të vazhdonte shkollën, gjykata pezulloi ekzekutimin e dënimit për tre vjet. Autoritetet vendase nuk morën në konsideratë as karakterin e kërkuesit në kohën e aplikimit të tij në Shkollën e Magjistraturës dhe nëse kishte ndonjë arsye për të besuar se, nëse pranohej në trajnimin e magjistratëve dhe i jepej mundësia për t'u bërë prokuror, ai do të sillej në një mënyrë që dëmton imazhin e një prokurori. Kjo pavarësisht faktit se kërkuesi më parë konsiderohej i përshtatshëm për të shërbyer si oficer investigativ brenda të njëjtit sistem prokurorial (shih paragrafin 11 më sipër).

55. Qasja e autoriteteve kombëtare bie ndesh me jurisprudencën e Gjykatës, në të cilën i është kushtuar vëmendje e veçantë moshës në rastet që përfshijnë ndërhyrje në jetën private. Në çështjen *Maslov*, për shembull, që kishte të bënte me dëbimin e një të huaji si rezultat i dënimeve për vepra penale të kryera midis moshës 14 dhe 15 vjeç, Dhoma e Madhe gjykoi se kur vlerësohet natyra dhe serioziteti i veprave penale të kryera nga një kërkues, duhet të merret parasysh nëse ai ose ajo i ka kryer ato si i mitur apo si i rritur (shih *Maslov kundër Austrisë* [DHM], nr. 1638/03, § 72, GJEDNJ 2008). Karakteristika vendimtare e atij rasti ishte mosha e re në të cilën kërkuesi kreu veprat penale dhe, me një përjashtim, natyra e tyre jo e dhunshme (*ibid.*, § 81). Kur arsyeja për ndërhyrje në jetën private të një personi qëndron në vepra penale të kryera kur ky person ishte i mitur, zbatohet detyrimi për të pasur parasysh interesat më të mira të fëmijës dhe përfshin një detyrim për të lehtësuar riintegrimin e tij ose të saj (*ibid.*, §§

82–83). Detyrimi për të pasur parasysh interesat më të mira të fëmijës është i sanksionuar në nenin 3 të Konventës së Kombeve të Bashkuara për të Drejtat e Fëmijës, ndërsa neni 40 e bën riintegrimin një qëllim që duhet ndjekur nga sistemi i drejtësisë për të mitur (*ibid.*; shih edhe paragrafët 24 dhe 25 më sipër). Të njëjtat parime u përfshinë në Kodin e Drejtësisë Penale për të Mitur të Shqipërisë, i cili ishte në fuqi në kohën e masës së kontestuar kundër kërkuesit (shih paragrafin 19 më sipër).

56. Gjykata ka vendosur, gjithashtu, në një rast që ka të bëjë me përpunimin dhe zbulimin e të dhënave personale, në lidhje me dënimet penale dhe pasojat e tyre në jetën private të kërkuesve në një kontekst të ardhshëm punësimi, se niveli i ndërhyrjes në jetën private të personave të dënuar, dënimet e të cilëve janë shuar është veçanërisht ndërhyrës, në lidhje me riintegrimin e tyre shoqëror (shih *N. F. dhe të tjerë kundër Rusisë*, nr. 3537/15 dhe 8 të tjerë, § 54, 12 shtator 2023). Gjykata iu referua rekomandimit nr. R (84) 10 të Komitetit të Ministrave të Këshillit të Evropës, mbi të dhënat penale dhe rehabilitimin e personave të dënuar, sipas të cilit çdo përdorim i të dhënave penale jashtë kontekstit të një gjykimi penal mund të rrezikojë shanset e një personi të dënuar për riintegrim shoqëror dhe për këtë arsye duhet të kufizohet “në maksimum” (shih paragrafin 20 më sipër). Rekomandimi nr. R (87) 20 i Komitetit të Ministrave bëri thirrje më tej për zbatimin e një politike gjithëpërfshirëse që promovon integrimin shoqëror të të rinjve (shih paragrafin 21 më sipër).

57. Së fundmi, Gjykata përsërit se rehabilitimi, domethënë riintegrimi në shoqëri i një personi të dënuar, është i nevojshëm në çdo komunitet që ka vendosur dinjitetin njerëzor si pikën qendrore të tij (shih *Polyakova dhe të tjerë kundër Rusisë*, nr. 35090/09 dhe 3 të tjerë, § 88, 7 mars 2017, me referenca të mëtejshme, dhe *Danilevich kundër Rusisë*, nr. 31469/08, § 47, 19 tetor 2021). Gjykata vëren se legjislacioni përkatës kombëtar, dhe në veçanti Ligji i Dekriminalizimit (2015), duket se hesht mbi efektet e rehabilitimit, në lidhje me aksesin në një gamë të gjerë pozicionesh në sektorin publik.

58. Duke shpërfillur moshën e kërkuesit dhe duke trajtuar shkelësit e mitur dhe të rritur në mënyrë të barabartë, autoritetet shqiptare nuk i morën siç duhet parasysh konsideratat e mësipërme. Për më tepër, një sërë rrethanash nuk u morën në konsideratë mjaftueshëm, duke përfshirë natyrën jo të dhunshme dhe impulsive të veprës penale të kryer nga kërkuesi, e cila mund të konsiderohet si një akt tipik i delinkuencës së të miturve (shih *Maslov*, i cituar më sipër, § 81, dhe, *a contrario*, me ndryshimet e nevojshme të bëra, *Azerkane kundër Holandës*, nr. 3138/16, § 73, 2 qershor 2020); kohëzgjatja që nga kryerja e veprës penale (shih, *mutatis mutandis*, *Hurbain kundër Belgjikës* [DHM], nr. 57292/16, § 221, 4 korrik 2023); sjellja e dukshme e kërkuesit që i bindej ligjit gjatë asaj periudhe, në të cilën ai u trajnuar dhe punoi si avokat përpara se të bëhej oficer i policisë gjyqësore në një prokurori; dhe karakterin e tij në kohën përkatëse (shih, *mutatis mutandis*, *Maslov*, cituar më sipër, §§ 81–85 dhe 87–95; *Ihsan Ay kundër Turqisë*, nr. 34288/04, § 40, 21 janar 2014; dhe *Gaughran kundër Mbretërisë së Bashkuar*, nr. 45245/15, § 94, 13 shkurt 2020). Masa e kontestuar u vendos në një fazë të hershme të jetës profesionale të kërkuesit dhe për këtë arsye pati një efekt të rëndësishëm në aspektin e kohëzgjatjes së saj (në kontrast me *Denisov*, cituar më sipër, § 128). Qasjes së autoriteteve vendase ndaj çështjes së kërkuesit i mungonte një vlerësim i plotë dhe mjaftueshëm i individualizuar i situatës së tij personale.

59. Duke pasur parasysh rrethanat e mësipërme, ndalimi i pranimi të kërkuesit në Shkollën e Magjistraturës për trajnim si prokuror në bazë të një dënimi për të mitur për të cilin ai ishte rehabilituar ishte joproporcional.

60. Në këtë mënyrë, është shkelur neni 8 i Konventës.

II. SHKELJE TË TJERA TË PRETENDUARA TË KONVENTËS

61. Kërkuesi u ankua se ishin shkelur të drejta e tij të mbrojtura sipas nenit 6 § 1 të Konventës për shkak të mënyrës se si ishte zbatuar ligji vendas në procedurat në lidhje me vendimin për të mos e pranuar atë në Shkollën e Magjistraturës, si dhe e drejta e tij për arsim, sipas nenit 2, të Protokollit nr. 1 të Konventës. Megjithatë, duke pasur parasysh faktet e çështjes, parashtrimet

e palëve dhe gjetjet e Gjykatës sipas nenit 8 të Konventës, Gjykata vlerëson se ka shqyrtuar çështjet kryesore ligjore të ngritura në kërkesën konkrete dhe se nuk ka nevojë të japë një vendim të veçantë për këto ankesa shtesë (shih *Qendra për Burime Ligjore në emër të Valentin Câmpeanu kundër Rumanisë* [DHM], nr. 47848/08, § 156, GJEDNJ 2014).

III. ZBATIMI I NENIT 41 TË KONVENTËS

62. Neni 41 i Konventës parashikon:

“Kur Gjykata konstaton se ka pasur një shkelje të Konventës ose të protokolleve të saj dhe, nëse e drejta e brendshme e Palës së Lartë Kontraktuese lejon të bëhet vetëm një ndreqje e pjesshme, Gjykata, kur është e nevojshme, i akordon shpërblim të drejtë palës së dëmtuar.”.

A. Dëmi

63. Kërkuesi kërkoi një shumë të barabartë me pagën që do të kishte marrë nëse do të kishte ndjekur programin fillestar trevjeçar të formimit në Shkollën e Magjistraturës dhe më pas do të kishte punuar si magjistrat, si dhe çdo pagesë përkatëse të siguracioneve, interesin për inflacionin dhe taksat. Ai i kërkoi këto shuma deri në pikën ku do të mund të ndiqte programin e trajnimit ose deri në moshën e daljes në pension, të plotësuara nga pensioni përkatës, për sa i përket dëmit pasuror. Ai, gjithashtu, kërkoi 20,000 euro (EUR) në lidhje me dëmin jopasuror.

64. Qeveria parashitroi se kërkesa e kërkuesit, në lidhje me dëmin pasuror ishte e pabazuar, spekulative dhe e tepërt, pasi bazohej në një trajektore të mundshme karriere dhe jo në një humbje të provuar dhe të drejtpërdrejtë. Qeveria, gjithashtu, pretendoi se kërkesa në lidhje me dëmin jopasuror ishte e tepërt dhe e pambështetur në prova, dhe se vetëm gjetja e një shkeljeje nga Gjykata, nëse do të arrinte në një përfundim të tillë, do të përbënte dëmshpërblim të mjaftueshëm.

65. Gjykata nuk dallon ndonjë lidhje shkakësore midis shkeljes së gjetur dhe dëmit pasuror të pretenduar; prandaj e hedh poshtë këtë pretendim. Nga ana tjetër, Gjykata vlerëson se kërkuesi duhet të ketë pësuar dëm jopasuror si rezultat i shkeljes së gjetur. Duke bërë vlerësimin e saj mbi baza të drejta, ajo i jep atij 4,500 euro për dëmin jopasuror, plus çdo taksë që mund të tarifohet.

66. Në fund, Gjykata vëren se ligji shqiptar parashikon mundësinë e rihapjes së procedurave gjyqësore në rastet kur Gjykata ka konstatuar shkelje të Konventës (shih *Besnik Cani kundër Shqipërisë*, nr. 37474/20, §§ 56–57, 4 tetor 2022). Prandaj, forma më e përshtatshme e dëmshpërblimit për kërkuesin do të ishte rihapja e procedurave, nëse ai e kërkon këtë, dhe rishqyrtimi i çështjes në një mënyrë që është në përputhje me të gjitha kërkesat e nenit 8 të Konventës.

B. Shpenzimet dhe kostot

67. Kërkuesi kërkoi, gjithashtu, 5,000 euro “për çdo kosto, shpenzim, taksë ose detyrim tjetër bërë përpara autoriteteve vendase” dhe Gjykatës. Ai nuk dha asnjë detaj dhe nuk paraqiti asnjë dokument mbështetës.

68. Qeveria parashitroi se kërkesa ishte e tepërt dhe e pambështetur në prova.

69. Sipas praktikës gjyqësore të Gjykatës, një kërkues ka të drejtë për rimbursimin e kostove dhe shpenzimeve vetëm për atë që është provuar se këto janë bërë në të vërtetë dhe sipas nevojës, dhe janë të arsyeshme për sa i përket sasisë. Në rastin konkret, duke marrë parasysh kërkesën e paraqitur nga kërkuesi dhe kriteret e mësipërme, Gjykata e hedh poshtë kërkesën për kosto dhe shpenzime.

për këto arsye, Gjykata, unanimisht,

1. *shpall* të pranueshme ankesën sipas nenit 8 të Konventës, në lidhje me vendimin për të mos e pranuar kërkuesin në Shkollën e Magjistraturës për trajnim si prokuror për shkak të një dënimi të vuajtur si i mitur;

2. *gjykon* se është shkelur neni 8 i Konventës;

3. *gjykon* se nuk është e nevojshme të shqyrtohet pranueshmëria dhe themeli i ankesave të tjera sipas nenit 6 § 1 të Konventës dhe nenit 2, të Protokollit nr. 1 të Konventës;

4. *gjykon*:

a) se shteti i paditur duhet t'i paguajë kërkesit, brenda tre muajve nga data në të cilën vendimi bëhet i formës së prerë, në përputhje me nenin 44 § 2 të Konventës, 4,500 euro (katër mijë e pesëqind euro), që do të konvertohen në monedhën e shtetit të paditur me kursin e zbatueshëm në datën e shlyerjes, plus çdo taksë që mund të tarifohet, në lidhje me dëmin jopasuror;

b) se që nga përfundimi i tre muajve të lartpërmendur deri në shlyerje, mbi shumën e mësipërme do të paguhet interes i thjeshtë me një normë të barabartë me normën marginale të huadhënies së Bankës Qendrore Evropiane gjatë periudhës së mosshlyerjes plus tre pike përqindje;

5. *rrëzon* pjesën tjetër të pretendimit të kërkesit për shpërblim të drejtë.

Hartuar në anglisht dhe njoftuar me shkrim më 10 mars 2026, në mbështetje të Rregullit 77 §§ 2 dhe 3 të Rregullores së Gjykatës.

Ioannis Ktistakis
KRYETAR

Milan Blaško
REGJISTRAR